

Temat 13. Wierzę w Świętych obcowanie i w odpuszczenie grzechów

Kościół jest communio sanctorum: obcowaniem wszystkich, którzy otrzymali odradzającą łaskę Ducha, przez którą są dziećmi Boga i braćmi Jezusa Chrystusa.

19-12-2012

1. Obcowanie Świętych.

Kościół jest *communio sanctorum* – obcowaniem Świętych – to znaczy, wspólnotą wszystkich tych, którzy otrzymali odradzającą łaskę Ducha, przez którą są dziećmi Boga, są zjednoczeni z Chrystusem i nazywani Świętymi. Jedni jeszcze chodzą po tej ziemi, inni umarli i podlegają oczyszczeniu, również za pomocą naszych modlitw. Inni wreszcie cieszą się już widzeniem Boga i wstawiają się za nami. Obcowanie Świętych oznacza również, że my, wszyscy chrześcijanie, mamy wspólnie święte dary, w których centrum znajduje się Eucharystia, wszystkie inne sakramenty, które się jej podporządkowują, oraz wszystkie pozostałe dary i charyzmaty (por. *Katechizm*, 950).

Poprzez obcowanie Świętych zasługi Chrystusa i Wszystkich Świętych, którzy poprzedzili nas na ziemi, pomagają nam w posłaniu, którego realizacji w Kościele żąda od nas sam

Pan. Święci, którzy są w niebie, nie uczestniczą z obojętnością w życiu Kościoła pielgrzymującego – pobudzają nas swoim wstawiennictwem przed Tronem Bożym i czekają, aż pełnia obcowania Świętych dokona się z drugim przyjściem Pana, sądem i zmartwychwstaniem ciał. Konkretnie życie Kościoła pielgrzymującego i każdego z jego członków, wierność każdego ochrzczonego ma wielkie znaczenie dla realizacji posłania Kościoła, dla oczyszczenia wielu dusz i dla nawrócenia innych¹.

Obcowanie Świętych jest organicznie ustrukturyzowane na ziemi, dlatego że Chrystus i Duch Święty uczynili je i czynią sakramentem Zbawienia, to znaczy, środkiem i znakiem, przez który Bóg ofiaruje Zbawienie ludzkości. W swojej ziemskiej wędrówce Kościół również tworzy zewnętrzną strukturyzację w komunii z Kościołami

partykularnymi i kierowanymi przez swoich własnych biskupów. W tych Kościołach partykularnych występuje szczególna komunია wśród ich wiernych oraz z ich patronami, założycielami i głównymi Świętymi. Analogicznie taka komunია występuje w innej rzeczywistości eklezjalnej.

Poza tym znajdujemy się w pewnej komunii modlitw i innych korzyści duchowych, istnieje nawet pewna jedność w Duchu Świętym z chrześcijanami, którzy nie należą do Kościoła katolickiego².

1.1. Kościół jest komunią i społecznością. Wierni: hierarchia, świeccy i życie konsekrowane.

Kościół na ziemi jest równocześnie komunią i społecznością ustrukturyzowaną przez Ducha Świętego za pomocą Słowa Bożego, sakramentów i charyzmatów. W związku z tym struktura Kościoła nie

może być oddzielona od rzeczywistości komunii, nie może się na nią nakładać ani nie może być rozumiana jako sposób samoutrzymywania się i samorządu na własną rękę po pierwszym okresie „charyzmatycznej” żarliwości. Te same sakramenty, które tworzą Kościół, są tymi, które tworzą jego strukturę, żeby był na ziemi powszechnym sakramentem zbawienia. Konkretnie przez sakramenty Chrztu, Bierzmowania i Kapłaństwa wierni uczestniczą – na różne sposoby – w kapłańskiej misji Chrystusa, a w związku z tym w Jego kapłaństwie³. Z działania Ducha Świętego w sakramentach i poprzez charyzmaty pochodzą trzy wielkie historyczne stany istniejące w Kościele: wierni świeccy, święci szafarze (którzy przyjęli sakrament kapłaństwa i tworzą hierarchię Kościoła) oraz zakonnicy (por. *Kompendium*, 178). Wszyscy oni mają wspólną kondycję wiernych, to

znaczy, że będąc „przez chrzest wszczępieni w Chrystusa, zostali ukonstytuowani Ludem Bożym. Stawszy się z tej racji, zgodnie z własną pozycją każdego, uczestnikami kapłańskiej, prorockiej i królewskiej misji Chrystusa, są powołani do wypełnienia powołania, jakie Bóg powierzył Kościołowi w świecie. Istnieje między nimi prawdziwa równość w ich godności dzieci Bożych” (*Kompendium*, 177).

Chrystus ustanowił hierarchię kościelną z posłaniem uobecniania Chrystusa wszystkim wiernym przy pomocy *sakramentów* i poprzez *głoszenie Słowa Bożego* z autorytetem na mocy mandatu od Niego otrzymanego. Członkowie hierarchii otrzymali również misję prowadzenia Ludu Bożego (por. Mt 28, 18-20). Hierarchię tworzą święci szafarze: biskupi, prezbiterzy i diakoni. Posługa Kościoła ma wymiar kolegialny, to znaczy, jedność

członków hierarchii kościelnej jest w służbie komunii wiernych. Każdy biskup sprawuje swoją posługę jako członek kolegium biskupów – które jest następcą kolegium Apostołów – i w jedności z jego głową, którą jest Papież, odczuwając wspólnie z nim i z pozostałymi biskupami gorliwość o Kościół powszechny. Poza tym, jeżeli został mu powierzony Kościół partykularny, rządzi nim w imię Chrystusa władzą, jaką otrzymał – zwyczajną, własną i bezpośrednią, w łączności z całym Kościołem i pod przewodnictwem Ojca Świętego. Posługa biskupia ma również charakter osobisty, dlatego że każdy biskup jest odpowiedzialny przed Chrystusem, który wezwał go osobiście i udzielił mu misji przy otrzymywaniu pełni sakramentu kapłaństwa.

Papież jest Biskupem Rzymu i następcą Świętego Piotra. To on jest wieczną i widzialną zasadą oraz fundamentem jedności Kościoła. Jest

Namiestnikiem Chrystusa, głową Kolegium Biskupów i pasterzem całego Kościoła, nad którym ma z Boskiego ustanowienia pełną, najwyższą, bezpośrednią i powszechną władzę. Kolegium Biskupów w łączności z Papieżem, nigdy zaś bez niego, sprawuje również najwyższą i pełną władzę nad Kościołem. Biskupi przyjęli posłanie *nauczania* jako autentyczni świadkowie wiary apostoelskiej, posłanie *uświęcania*, udzielając łaski Chrystusa w posłudze Słowa i sakramentów, zwłaszcza Eucharystii, oraz posłanie *rzędzenia* ludem Bożym na ziemi (por. *Kompendium*, 184, 186 nn.).

Pan przyrzekł, że Jego Kościół będzie trwał zawsze w wierze (por. Mt 16, 19) i gwarantuje ją swoją obecnością w mocy Ducha Świętego. Ta własność jest posiadana przez Kościół jako całość (nie w każdym członku Kościoła). Dlatego wierni jako całość

nie myślą się, przylegając bezustannie do wiary, prowadzeni żywym nauczaniem Kościoła pod działaniem Ducha Świętego, który prowadzi jednych i drugich. Asystencja Ducha Świętego dla całego Kościoła, żeby się nie pomylił w wierze, występuje również w Magisterium Kościoła, żeby wiernie i autentycznie nauczało Słowa Bożego. W niektórych szczególnych przypadkach ta asystencja Ducha Świętego gwarantuje, że wypowiedzi Urzędu Nauczycielskiego Kościoła nie zawierają błędu. Dlatego zwykło się mówić, że w takich wypadkach Urząd Nauczycielski Kościoła uczestniczy w tej samej nieomyślności, jaką Pan przyrzekł swojemu Kościołowi. „Nieomyślność przysługuje Biskupowi Rzymu, jako najwyższemu pasterzowi i nauczycielowi Kościoła, lub Kolegium Biskupów w łączności z Papieżem, zgromadzonym na soborze powszechnym, gdy ogłaszają

definitywnym aktem naukę dotyczącą wiary lub moralności, a także gdy Papież i biskupi, sprawując najwyższy Urząd Nauczycielski, przedkładają do wierzenia prawdę jako objawione przez Boga. Takie orzeczenia każdy wierny powinien przyjąć posłuszeństwem wiary” (*Kompendium*, 185).

Świeccy to wierni, których posłaniem jest poszukiwanie Królestwa Bożego poprzez oświecanie rzeczywistości doczesnej i zarządzanie nią według Boga. Wierni świeccy odpowiadają w ten sposób na wezwanie do świętości i apostołstwa, które kieruje się do wszystkich ochrzczonych⁴.

Zważywszy, że świeccy uczestniczą w kapłaństwie Chrystusa, również oni przyłączają się do uświęcającej, prorockiej i królewskiej misji (por. *Kompendium*, 189-191). Uczestniczą w kapłańskiej misji Chrystusa, kiedy ofiarują jako duchową ofiarę, przede wszystkim w Eucharystii, swoje

własne życie ze wszystkimi
uczynkami. Uczestniczą w misji
prorockiej, kiedy przyjmują w wierze
Słowo Chrystusa i głoszą je światu
świadectwem życia i słowa.

Uczestniczą w misji królewskiej,
dlatego że otrzymują od Niego
władzę zwyciężania grzechu w sobie
samyh i w świecie, poprzez
wyrzeczenie się i świętość własnego
życia, i nasycają wartościami
moralnymi doczesne działania
człowieka i instytucji społeczeństwa.

Z wiernych świeckich i hierarchii
wywodzą się wierni, którzy
poświęcają się w szczególny sposób
Bogu poprzez profesję rad
ewangelicznych: czystości (w
celibacie lub dziewictwie), ubóstwa i
posłuszeństwa. Życie konsekrowane
jest stanem życia uznanym przez
Kościół, który uczestniczy w jego
misji poprzez pełne oddanie
Chrystusowi i braciom, dając

świadczenie nadziei na Królestwo Niebieskie (*Kompendium*, 192 i nn.)5.

2. Wierzę w odpuszczenie grzechów

Chrystus miał władzę odpuszczania grzechów (por. Mk 2, 6-12). Udzielił jej swoim uczniom, kiedy posłał im Ducha Świętego. Dał im „władzę kluczy” i posłał ich, żeby chrzcili i przebaczaali grzechy wszystkim: „Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuścicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane” (J 20, 22-23). Święty Piotr kończy swoje pierwsze przemówienie po Zesłaniu Ducha Świętego, zachęcając Żydów do pokuty „i niech każdy z was ochrzci się w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych, a weźmiecie w darze Ducha Świętego” (Dz 2, 38).

Kościół zna dwa sposoby odpuszczania grzechów. Chrzest jest

pierwszym i głównym sakramentem, przez który są nam odpuszczane grzechy. W przypadku grzechów popełnionych po Chrzcie Chrystus ustanowił sakrament pokuty, w którym ochrzczony jedna się z Bogiem i z Kościołem.

Kiedy odpuszcza się grzechy, to Chrystus i Duch Święty działają w Kościele i przez Kościół. Nie istnieje grzech, którego Kościół nie mógłby odpuścić, dlatego że Bóg może wybaczać zawsze i chce to robić zawsze, jeżeli człowiek się nawraca i prosi o przebaczenie (por. *Katechizm*, 982). Kościół jest narzędziem świętości i uświęcenia, działa, żebyśmy wszyscy byli bliżej Chrystusa. Chrześcijanin swoją walką o to, żeby żyć w święty sposób, i swoim słowem, może sprawić, żeby inni byli bliżej Chrystusa i się nawrócili.

Miguel de Salis Amaral

Bibliografia podstawowa

Katechizm Kościoła Katolickiego,
976-987

*Kompendium Katechizmu Kościoła
Katolickiego*, 200-201

1 „Od tego, czy ty i ja postępujemy zgodnie z wolą Bożą — nie zapominaj o tym — zależy wiele istotnych rzeczy” (Św. Josemaría Escrivá, *Droga*, 755).

2 Por. II Sobór Watykański, konstytucja dogmatyczna *Lumen Gentium*, 15.

3 Por. *ibidem*, 10.

4 Por. *ibidem*, 31.

5 „Naszą misją jako chrześcijan jest głoszenie tej królewskości Chrystusa, obwieszczanie jej poprzez nasze słowa i poprzez nasze czyny. Pan

chce, żeby Jego dzieci były obecne na wszystkich ziemskich drogach. Niektórych powołuje do pójścia na pustynię, do porzucenia spraw ludzkiej społeczności, żeby sprawić, iż ci sami ludzie poprzez swoje świadectwo będą przypominać innym o istnieniu Boga. Innym powierza posługę kapłańską. Chce jednak, aby znakomita większość żyła pośród świata, pośród zajęć doczesnych. Dlatego ci chrześcijanie powinni zanieść Chrystusa do wszystkich dziedzin, w których rozwija się ludzka działalność: do fabryki, do laboratorium, do pracy na roli, do warsztatu rzemieślniczego, na ulice wielkich miast i na górskie szlaki” (Św. Josemaría Escrivá, *To Chrystus przechodzi*, 105).

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-
pl/article/temat-13-wierze-w-swietych-
obcowanie-i-w-odpuszczenie-grzechow/](https://opusdei.org/pl-pl/article/temat-13-wierze-w-swietych-obcowanie-i-w-odpuszczenie-grzechow/)
(02-04-2026)